

Od autorky BookTok senzácie *Za bránkou*

NA STRIEDAČKE

STEPHANIE ARCHER

metafora

NA STRIEDAČKE

STEPHANIE ARCHER

STEPHANIE ARCHER
NA STRIEDAČKE

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 360. publikáciu.

Z anglického originálu The Fake Out, vydaného vydavateľstvom Bookcase Literary Agency Corp. v roku 2023, preložila do slovenčiny Františka Rohalová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 400
Tlač THB a. s.

Copyright © 2023. The Fake Out by Stephanie Archer.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Františka Rohalová, 2025
Cover design: Echo Grayce at Wildheart
Cover illustration: Chloe Friedlein

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **trestne stíhané**.*

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-206-2 (ePub)
ISBN 978-80-8305-205-5 (pdf)
ISBN 978-80-8305-204-8 (print)

*Pre Helen Camisa, ktorá verí, že každý si zaslúži hýbať sa
a cítiť sa dobre vo svojom tele.*

UPOZORNENIE

Niektoré podrobnosti týkajúce sa profesionálneho hokeja som upravila pre pôžitok z čítania.

Pre kontrolu upozornení súvisiacich s obsahom tejto knihy naskenujte QR kód alebo navštívte stránku www.stephaniearcherauthor.com/contentwarnings.

1. KAPITOLA

RORY

Krv mi pulzuje v ušiach, keď sa rútim k bránke počas svojho prvého zápasu v tíme Vancouver Storm. Sme v predĺžení a diváci burácajú, keď sa napriahnem a vystrelím puk na bránku.

Ten sa odrazí od jej vrchnej konštrukcie a fanúšikovia Vancouveru si kolektívne sklamane povzdychnú.

Hviezdy strieľajú góly. Môj otec, kanadská hokejová legenda Rick Miller, mi to opakoval celé roky a ja si to opakujem aj teraz, keď vyťahujem puk z chaosu hráčov a korčuľujem vzad, kým sa dostanem do voľného priestoru.

Rozhodca zapíska, hra sa preruší a ja sa pozriem na pekné dievča, ktoré púta moju pozornosť celý večer.

Hazel Hartleyová, jedna z tímových fyzioterapeutiek – očarujúca a uštipavá, s dlhými tmavými mihalnicami, so šľavnatými plnými perami v perfektnom odtieni ružovej a s najúžasnejšími modro-sivými očami, aké som kedy videl –, sedí za bránkou so svojou sestrou Pippou a tvári sa tak, že najradšej by bola niekde úplne inde.

Hazel Hartleyová, moja stredoškolská doučovateľka, ktorá mala priateľa, ma nemôže vystáť a už nerandí s hokejistami. Napriek tomu, že Hartleyová pracuje pre tím a Pippa nosí dres Storm s menom

svojho snúbenca, brankára Jamieho Streichera, na chrbte, od strednej školy som ju v drese nevidel. Dnes večer môj pohľad upútali jej gaštanové vlasy stiahnuté do chvosta, a bledofialová páperová bunda. Stavím sa, že má na sebe čierne legíny, v ktorých jej zadok vždy vyzerá neskutočne dobre.

Žmurknem na ňu; prevráti oči.

Usmejem sa; predstiera zívanie.

Pri našich výmenách mi v žilách koluje niečo elektrizujúce a návykové. Takto to medzi nami bolo vždy, už od strednej školy.

Hráči zaujmú svoje pozície na vhadzovanie a ja sa opäť sústredím na hru. Fanúšikovia v aréne začínajú byť nervózni, túžia po výhre. Zaznie pískanie a vyrazím, znova ženiem puk do bránky.

„Do toho, Miller!“ zvolá tréner Ward z lavičky.

Horím odhodlaním. Tate Ward chcel najlepšieho strelca v lige, musím mu predviesť, za čo zaplatil. Obdivujem ho od čias, keď ešte hral.

Byť súčasťou jeho tímu počas tejto sezóny naprávi čokoľvek, čo sa mi pokazilo v hlave. Musí.

Hayden Owens, obranca Vancouveru, je voľný. Priestor pred ním je prázdny, no hviezdy strieľajú góly a ja tu nie som na to, aby som prihrával.

Vystrelím puk smerom k brankárovi; zastaví sa v sieti a aréna po mojom víťaznom góle exploduje hlukom burácajúcich divákov. Zahučí siréna ohlasujúca gól, v aréne zabľýskajú svetlá a obklopí ma zvyšok vancouverského tímu. Chlapci na lavičke jasajú. Dokonca aj tichý a vážny tréner Ward tleska. Čakám na ten pohlcujúci pocit hrdosti v hrudi, ktorý by mal tento moment priniesť.

Nič. Fanúšikovia búchajú na ochranné plexisklá, som obklopený spoluhráčmi, no cítim len tichú prázdnotu.

Doriti.

Kedysi mi na tom záležalo. Keď som strelil gól, cítil som sa ako na vrchole sveta, akoby som bol nedotknuteľný. Teraz sa cítim prázdny,

akoby som si iba splnil povinnosť. Kedysi bolo mojím snom hrať profesionálny hokej, byť najlepším v lige, no dnes mi to pripadá ako práca.

Príchod do Vancouveru – aby som hral vo Wardovom tíme, s brankárom Jamiem Streicherom, mojím najlepším priateľom – to všetko mal zmeniť.

„Teš sa, Miller!“ Owens ma schmatne okolo pliec a pokúsi sa ma chytiť pod krk. „Práve si vyhral zápas.“

Zasmejem sa a odstrčím ho. Korčuľujeme okolo bránky smerom k lavičke, pričom sa snažím odohnať všetky tie čudné myšlienky. Keď prechádzame okolo Hazel, venujem jej namyslený, samolúby úsmev, o ktorom viem, že ju vytáča.

Fanúšikovia sledujú, ako búcham hokejkou o sklo, a ona zdvihne zrak, aby sa mi pozrela do očí. Jedno obočie jej vyletí nahor, akoby chcela povedať: *Čo je, debil?*

Chceš autogram? naznačím perami a urobím gesto, akoby som niečo podpisoval vo vzduchu.

Pery zvlní v odmeranom úsmeve: *To určite*, odvetí náznakom a vstane.

Zovrie mi hrud' od vzrušenia. Nikto so mnou nehovorí tak ako Hartleyová. Vždy sa mi to na nej páčilo.

V posledných dňoch sú tieto uštipačné výmeny jedinými momentmi, keď niečo skutočne cítim.

Pippa, ktorá sedí vedľa nej, sa na mňa zazubí a zamáva mi. „Pekný gól, Rory!“ zakričí cez sklo.

Owens zabúcha na sklo, zamáva jej a ona sa zasmeje. Rozžiaria sa jej oči, keď na miesto dokorčuľuje Streicher, jej snúbenec, a pozdraví ju tichým úsmevom.

Niečo sa mi stiahne okolo srdca, keď sledujem Pippu, ako mu pošle vzdušný bozk. Hartleyová za ňou je už v polovici schodov vedúcich z arény, pričom jej chvost poskakuje s každým krokom.

Má na sebe legíny a jej zadok vyzerá neskutočne.

„Myslím, že sa Hartleyovej páčim,“ poviem chlapcom cez hudbu v aréne, pričom sledujem jej vzdalujúcu sa postavu.

Owens sa zasmie, a dokonca aj mrzutý Streicher si odfrkne.

„Kámo, ani náhodou,“ vykrikne Owens a potľapká ma po chrbte, keď vychádzame z ľadovej plochy.

Moje súťaživé, odhodlané inštinkty vycibrené rokmi hokeja a tréningov s revom ožijú. Milujem výzvy a nenávidím prehrávať.

To, že si ma Hartleyová nevšima, mi nedá spať. Páči sa mi, no neviem, ako si s ňou niečo začať. V hĺbke duše si myslím, že sa jej tiež páčim.

Hokej je všetko, hovorieval môj otec. *Hokej je na prvom mieste*.

Zamilovať sa do ženy je nebezpečná hra, no nedokážem prestať myslieť na Hazel Hartleyovú.

„Miller!“ zvolá tréner Ward, keď kráčam chodbou smerom k šatniam. „Po tlačovke sa zastav v mojej kancelárii.“

Prikývnem a s hlavou plnou myšlienok na Hazel zamierim do sprchy.

Po stretnutí s Wardom sa vrátim do šatne. Streicher je ešte stále tam, zbiera si veci.

„Dobrá hra,“ uznanlivo kývne hlavou.

Zahryznem si do vnútornej strany líca, aby mi z úst nevyleteli tie divné myšlienky o prázdnote a o tom, že víťazstvá mi už nepripadajú také sladké ako kedysi. Spolu so Streicherom hráme hokej od piatich rokov a verím mu viac ako komukoľvek inému, no po rozhovore s Wardom viem, že si ich musím nechať pre seba.

Vyložíme si tašky na plecia a pri odchode sa ho spýtam: „Čaká na teba Pippa?“

Zvyčajne ho čaká na poschodí v súkromnej lóži tímu s ostatnými partnerkami a rodinou. Možno je s ňou aj jej sestra.

„Išla rovno domov. Nechcela dnes večer zostávať vonku dlho kvôli oslave zásnub.“

„Jasné.“ Oslava sa koná zajtra večer v reštaurácii v Gastown neďaleko ich bytu.

Prechádzame chodbou štadióna a kývneme na pozdrav zamestnancom arény.

„Čo chcel Ward?“

Žalúdok mi zovrie úzkosť. „Ponúkol mi pozíciu kapitána.“

Streicher sa mi pozrie do očí s rovnakým prekvapením, aké som cítil. „Naozaj?“

„Ward pozná talent, keď ho vidí.“ Venujem mu svoj najsebavedomejší víťazný úsmev, no hruď mám stále stiahnutú neistotou.

V tejto sezóne sa daj do poriadku. Dokáž, že si zaslúžiš svoje miesto, Miller, povedal Ward. Buď kapitánom, ktorého tento tím potrebuje.

Minulý rok, keď som hral za Calgary, predtým, ako sme sa udobрили, som sa so Streicherom pobil na ľade. Počas ďalšieho zápasu som sa nahneval na fanúšikov a ukázal im prostredník, čím som si vyslúžil trest a miesto v športových správach na celý týždeň. Dnes večer, keď zaznela siréna ohlasujúca gól a zvyšok tímu mi gratuloval, mi to bolo ukradnuté.

Žiadna z týchto vecí nie je v súlade s dobrým kapitánom. Nie som vodcovský typ. Som debil. Superstar. Chlap, ktorého všetci milujú nenávidieť.

„Vezmeš to?“ spýta sa Streicher.

„Musím,“ odvetím a zovrie mi hrdlo. „Mám zmluvu na rok.“

Keď minulé sezónu Ward začal trénovať tento tím, vymenil niekoľko hráčov a s tými novými podpísal krátkodobé zmluvy, pričom pre tlač uviedol, že mu nejde len o získavanie hráčov, ale vytvára tím. Na konci sezóny vymenil asi polovicu z nich.

„Ak chcem zostať vo Vancouveri,“ dodám, „musím udržať Warda spokojného.“ Prehrabnem si vlasy. „A Ward je jediný tréner, pre ktorého chcem hrať.“

Pred desiatimi rokmi bol Tate Ward jedným z najslubnejších hráčov v histórii profesionálneho hokeja – až do chvíle, keď si zranil koleno a ukončil svoju kariéru. Jeho plagáty som mal rozvešané po celej izbe. Okrem mňa je jediným hráčom, ktorý prekonal štatistiku môjho otca.

„Ward je iný,“ poviem Jamiemu.

Všetci tréneri, pre ktorých som kedy hral, vrátane môjho otca – keď prevzal tím mladších žiakov, za ktorý sme so Streicherom hrali –, využívali agresiu a zastrašovanie na motiváciu hráčov. Ward nekričí. Počas tohtotýždňových tréningov sotva prehovoril. Vysvetlil nám taktiku hry a sledoval. Občas si niektorého hráča zavolať k sebe a v tichosti ho usmernil.

Vždy som túžil po otcovom uznaní a chcem, aby bol Ward na mňa hrdý.

Jamie chápavo zahmká. Dorazíme k výťahom vedúcim na podzemné parkovisko.

„A teraz, keď sme znova kamaráti,“ privolám výťah, „som rád, že hráme v rovnakom tíme.“

Nehovoríme o tom, čo sa stalo – o siedmich rokoch, počas ktorých sme sa nerozprávali, lebo som bol dosť hlúpy na to, aby som počúval rady svojho drahého otca. *Nekamarát sa s protihráčmi*, povedal mi, keď nás vybrali do rôznych tímov.

Rick Miller nikdy nebol odborníkom na žiaden typ vzťahu, chvíľu mi však trvalo, kým som si to uvedomil.

Počúvame, ako výťah mína poschodia, a Streicher prikývne. „Aj ja som rád, že si tu, kámo. Pippa tiež.“

Zachveje sa mu kútik úst, čo je u tohto mrzutého hajzla ekvivalent srdečného úsmevu, a niečo vo mne sa uvoľní.

Možno je práve úloha kapitána nakopnutím, ktoré potrebujem. Možno to konečne napraviť čokoľvek, čo sa mi v hlave pokazilo. Nová výzva.

„Myslel som si, že si tú ponuku prijal, len aby si celý rok mohol otravovať Hartleyovú,“ dodá Streicher.

Pokrivene sa naňho usmejem a spomeniem si, ako dnes večer žila. Malá drzá potvora. „Možno šťastie.“

Premýšľam o tom, aké by to bolo hrať za iný tím a nemať nikoho, koho by som mohol provokovať. Ozve sa vo mne rovnaký

pocit prázdnoty bez motivácie, aký som cítil dnes večer, keď som strelil gól.

„Viem si to predstaviť. Teba ako kapitána.“ Netrpezlivo znova stisne tlačidlo na privolanie výťahu.

Viem, že nie som ten pravý, no opäť sa vo mne vznieti súťaživá túžba po výzve. Musím to vyskúšať.

Obom nám cinknú upozornenia.

„Bude to len oznámenie,“ povie Streicherovi, ktorý vyťahuje mobil.

„Áno,“ odvetí a číta e-mail. „Rory Miller, nový kapitán Vancouver Storm.“

Výťah konečne dorazí a nastúpime. Streicher ešte stále číta, keď stisnem tlačidlo, aby nás výťah odviezol do garáže.

„Máme nový prestup,“ zamrmle.

„Kto je to?“ V rozpätí juniorského a nášho veku sme ako spoluhráči alebo protihráči hrali takmer s každým.

„Connor McKinnon.“

Stuhnem, vrhnem pohľad na Streichera a prepadne ma zlý pocit. „To je...“

„Áno.“ Pozrie sa na telefón a znova si prečíta e-mail. „Hazelin bývalý.“

Celý sa napnem. Nenávidím toho hajzla.

Áno, som nafúkaný, nepriateľský debil, ktorý potrebuje byť stre-dobodom pozornosti. Lenže McKinnon? McKinnon je zasraný hajzel. Chodil s nami na strednú. Dva roky som sledoval, ako po ňom Hazel vrhá túžobné pohľady, zatiaľ čo on si ju vôbec nevšímal. Hovoril s ňou povýšenecky. Odmietal ju. Na ľade aj mimo neho je agresívny a namyslený.

Pippa vravela, že sa rozišli niekedy na konci Hazelinho prvého ročníka na univerzite. Neviem, čo sa stalo, no Hazel už nerandí s ho-kejistami.

Vzplanie vo mne ochranársky inštinkt. Nechcem, aby sa k nej priblížil.

„Kto bude jeho fyzioterapeut?“ spýtam sa, odkašlem si a snažím sa znieť nenútene.

Streicher si povzdychne. Pokrúti hlavou. „Hazel,“ odvetí.

Doriti. Musím s tým niečo urobiť.

Zajtra, na oslave zásnub Streichera a Pippy, sa s ňou porozprávam.

2. KAPITOLA

HAZEL

„Gratulujem,“ poviem Pippe do vlasov, keď ju nasledujúci večer objímam na zásnubnom večierku. „Ľúbim ťa a som za vás dvoch veľmi šťastná, no ak ti zlomí srdce, vystrihnem jeho fotky v plienkach, pridám k nim dominu a uverejním ich na internete.“

Odtiahneme sa od seba a ona sa zazubí. V reštaurácii, ktorú som objednala na túto príležitosť, je naša rodina, hráči Vancouver Storm a ich partneri, a niekoľko priateľov z turné, ktoré Pippa otvorila toto leto ako speváčka a skladateľka, keď predstavila svoj nový album.

„Len žartujem,“ ubezpečím ju a jemne ju potiahnem za prameň dlhých vlnitých medovo blondých vlasov.

Zasmeje sa. „Ja viem.“

V mäkkom tlmenom svetle reštaurácie žiari. Možno to sa stane ľuďom, keď sa bezhlavo zamilujú ako moja sestra. Jamie potreboval asistentku, keď sa presťahoval do Vancouveru; netušil, že sa ňou stane jeho stredoškolská láska, s ktorou sa nakoniec zasnúbi.

Jamie za ňou nás sleduje s jemným úsmevom. Skloní sa, aby ma objal.

„Nežartujem,“ šepnem a on si odfrkne.

„Vďaka, že si to zorganizovala.“ Jeho pohľad smeruje k Pippe, ktorá je zahľbená do rozhovoru s našimi rodičmi a Jamieho mamou. „Veľa to pre nás znamená.“

Zovrie mi hrdlo od dojatia. „Nemáte za čo. Som z vás dvoch naozaj nadšená.“ Venujem mu neistý úsmev. „Viem, že je pre teba všetkým a že sa o ňu postaráš. Teším sa, že budeš mojím švagrom.“

S iskrou v oku zdvihne obočie. „Aj keď som hokejista?“

Zasmejem sa. Na začiatku ich vzťahu som Pippe jasne vyjadrila svoj názor na hokejistov – že sa k nim správajú ako k bohom a oni majú pocit, že majú nárok na všetko, čo chcú a na kohokoľvek si zmyslia. „Ty si výnimka. Nedovolila by som, aby si moju malú sestru vzal len tak hocikto.“

Tá teplá, tekutá emócia mi opäť stúpa do hrdla, páli ma v očiach, keď mi stisne plece.

„Poďme sa pred večerou odfotiť,“ navrhne mama, pričom gestom ukáže na Pippu a Jamieho.

„Sekundu.“ Pippa ma schmatne za ruku a ťahá ma preč. „Potrebujem, aby mi Hazel pomohla s... niečím.“

„S čím?“ opýtam sa, keď kráčame cez reštauráciu. „Postarám sa o to, aby si sa mohla baviť...“

V tichej vstupnej hale, ďaleko od hostí v reštaurácii, sa ku mne zvrtné.

„Vyhýbaš sa mi.“

„Ach.“ Rýchlo sa snažím vymyslieť výhovorku, prečo som jej neodpísala na tri správy o novom prestupe do tímu.

„Connor je teraz v tíme, Hazel.“

Po desiatykrát za posledných dvadsaťštyri hodín mi zovrie žalúdok. „Viem.“

Na nič iné nemyslím. Môj klamársky, podvádzajúci, manipulatívny, narcistický bývalý prestúpil do tímu, pre ktorý pracujem, a prideľili ma ako jeho fyzioterapeutku.

Celú noc som sa prehadzovala v posteli.

„Čo s tým urobíme?“ spýta sa.

Nemôžem dať výpoveď, pretože práca pre tím je nesmierne cenná skúsenosť a skutočne ju milujem. Skúsenejší fyzioterapeuti sú odborníci, sú milí a práca s hráčmi je prekvapivo naplňajúca. Hoci si šetrím na otvorenie vlastného inkluzívneho fitness centra, pracovať pre Storm je jedinečná príležitosť. Bola by som hlúpa, keby som odišla.

„Nič,“ odvetím a neutrálne sa usmejem, akoby mi to bolo jedno. „Neurobíme s tým nič.“

„Podvádzal ťa.“

Keď si spomeniem na tú párty na univerzite, kde sa všetci prizerali a šepkali si, zovrie mi žalúdok. Jeho slová mi zostali v hlave celé roky.

„Som si toho vedomá,“ odvetím tichým hlasom a tvárim sa, akoby sa nič nedialo, keby sa na nás niekto pozeral. „Všetci videli, že som jeho fyzioterapeutka, vrátane Connora. Keď to teraz zmeníme, každý bude vedieť...“

Slová nedokončenej vety zostanú visieť vo vzduchu. Čím viac sa tým zaoberáme, tým splasenejšie sa mi srdce trepoce v hrudi. Dokonca ani Pippa nepozná celú pravdu.

Nechcem, aby vedel, ako ma to zasiahlo, a že som stále rozrušená z toho, čo sa stalo. Nepáči sa mi ani predstava, že by o tom vedela Pippa, hoci je moja sestra a najlepšia priateľka.

To ja sa starám o ňu, nie naopak.

„Dva roky na strednej som sa učila dopredu, aby ten...“ Chystám sa siahnuť po najtvrdších urážkach vo svojom repertoári, keď si uvedomím, že sa snažím Pippu presvedčiť o tom, že som v poriadku. „Aby sme mohli ísť spolu na univerzitu.“ Connor je odo mňa o rok starší. Študovala som ako blázon, len aby sme nemuseli byť od seba. Chodila som do školy v lete, aby som sa posunula vpred.

Jej pohľad zmäkne. Nenávidím, že sa pre mňa cíti zle.

„Nebudem utekať.“ Vystriem sa, vypnem hrud' a predstieram všetku tú tvrdú, silnú energiu, ktorú teraz potrebujem. „Bola som tu prvá, nejdem nikam.“

Pippa otvorí ústa, aby niečo povedala, no predbehnem ju. „Toto je tvoja oslava zásnub. Prosím, nerob ju o mne, inak naplánujem ďalšiu.“ Poklepkám si prstom po perách a prižmúrim oči. „Predstavujem si tvoje fotky z turné po stenách. Jamiemu by sa to páčilo.“

Odfrkne si. „Si hrozná.“ Skúma moju tvár a zatvári sa nedôverčivo. „Naozaj si v poriadku?“

„Na sto percent.“ Vykúzlím široký úsmev. Podľa toho, ako ňou trhne, som to prehнала. Jemne ju potlačím smerom do reštaurácie. „Chod'. Socializuj sa. Ukáž im svoj veľký zásnubný prsteň.“

Vyplazí na mňa jazyk a ja jej to odplatím. Potom zamieri späť do reštaurácie. Keď ju Jamie uvidí prichádzať, podá jej ruku. Chvíľu ich pozorujem. Jeho ruku spočívajúcu na jej páse, ako si ju drží blízko pri sebe. Jej jemný, láskyplný úsmev, keď sa naňho pozerá.

Aké je to byť pre niekoho všetkým? Takto niekomu veriť? zamyslím sa.

Bolestivo mi zovrie srdce. Dievčatá ako Pippa dostávajú takúto lásku. Dievčatá ako ja? Berú vzťahy nezáväzne. Vyspím sa s chlapom raz a naposledy. Tak je to bezpečnejšie. Nikto si nezačne robiť nádeje a nik nezostane zranený.

Vraciam sa späť do reštaurácie, keď vrazím do širokej tvrdej hrude. „Prepáčte...“

Zhora sa na mňa arogantne, pobavene usmeje Rory Miller. Odrazu akoby celá miestnosť stíchla a môj žalúdok urobí salto.

„Tak tu si, Hartleyová.“

Táto reakcia? Nie je to moja vina. To tá prekliata charizma. Zažmurkám na jeho podmanivé prenikavo modré oči farby rozbúreného oceánu. Je takmer o celých tridsať centimetrov vyšší ako ja a jeho blondavé vlasy sú trochu pridlhé. Chlapci tento strih nazývajú hokejové vlasy. Spolu s jeho lenivým sebavedomým vystupovaním mu to pristane.

Niežeby som to niekedy priznala.

Jeho úsmev ma rozčuľuje. Neustále pobavený a koketný. Presne tak sa usmieva hokejová hviezda, ako keby vedel, že môže dostať čokoľvek.

Nenávidím ten hlúpy arogantný úsmev Roryho Millera. Nenávidím ho tak veľmi, že naň neustále myslím.

O krok ustúpi, pohľadom si premeria môj outfit – tmavočervené midi šaty so srdiečkovým výstrihom a s jemnou priliehavou sukňou, ktorá mi obopína krivky a zdôrazňuje zadok – a potichu zapíska.

„Dnes večer vyzeráš veľmi pekne,“ zhodnotí.

Znova sa na mňa koketne usmeje a ja cítim, ako sa zachvejem. Som pokojná, chladná a Rory Miller ma absolútne nezaujíma. Ak si to budem opakovať dostatočne často, mohlo by sa to stať skutočnosťou.

Krk a líca mi zaleje horúčava, odkašlem si. „Ďakujem. Ospravedlň ma.“ Chcem ho obísť, on mi však vojde do cesty.

„Priznaj to. Obliekla si si tie šaty kvôli mne.“

„Fíha, Miller,“ zasmejem sa jemne, „s tvojím obrovským egom je tu naozaj tesno.“

Vrhne na mňa karhavý, provokatívny pohľad. „No tak, Hartleyová, hraj so mnou a povedz, že aj ja vyzerám dobre.“

Pohľadom prebehnem po jeho obleku. Dokonale sedí na jeho vysokej, mohutnej postave, doslova kričí *ušíty na mieru a drahý*. To, od čoho však nedokážem odtrhnúť zrak, je sýta tmavomodrá látka. Má rovnaký odtieň ako jeho oči.

„Nepotrebuješ povzbudiť ego.“ Mala by som odísť, no namiesto toho sa udriem po čele v predstieranom sklamaní. „Božemôj. Zabudla som rezervovať miesto pre tvoju nafukovaciu pannu.“

Jeho úsmev sa rozšíri a mne začnú poletovať v žalúdku motýliky. V skutočnosti žiadnu nafukovaciu pannu nevlastní – aspoň si to myslím –, no je to jedna z mojich obľúbených hlášok.

„Dal som jej túto noc voľno,“ odvetí tichým hlasom, pričom sa ku mne nakloní so zmyselným úsmevom a s iskrou v očiach. „Zaslúžila si to.“

Takmer mi vyklízne pobúrený smiech, podarí sa mi ho však zadržať. Nebudem sa smiať na vtipoch Roryho Millera. Správa sa v podstate ako dieťa a len by ho to povzbudilo.

„Rory!“ Donna, Jamieho mama, sa objaví s fotografom, ktorého som najala. „Prišiel si.“ Gestom ukáže na nás dvoch. „Poďme sa odfotiť.“

Skôr než stihnem protestovať, že nie sme spolu, chyťí ma okolo pása a pritiahne k sebe. Obklopí ma jeho vôňa – teplá, korenistá a drevitá, ako santal a klinčeky. Z jeho intenzívnej mužnej arómy alebo z toho, ako ma zohrieva teplo jeho tela, mi zovrie žalúdok.

„Uvoľni sa,“ šepne mi do ucha a stisne mi pás. „Si taká napätá.“

Fotograf zaujme svoje miesto, zaostří a ja odpočítavam sekundy do večere, pri ktorej som usadila Roryho na opačnú stranu stola.

„Poďme von,“ povie potichu, keď cvakne fotoaparát.

Odfrknem si, aj keď mnou prejde vlna potešenia. „Žartuješ. Tvoja sexuálna bábika bude žiarliť.“

Na tvári ma poštekľí jeho tichý smiech. „Neboj sa, vezmem ju so sebou.“

Tentoraz sa naozaj rozosmejem, pričom fotoaparát blyсне. Pred očami sa mi roztancujú hviezdičky.

„Krása,“ zhodnotí fotograf a vyhotoví ďalší záber. „Nádherný pár.“

Naprázdnou otvorím a zavriem ústa. Fotoaparát znova cvakne a ja od neho o krok ustúpim, aby medzi nami vznikol priestor.

Vloží si ruky do vreciek a premeria si ma, pohľadom sklzáne na môj výstrih tak rýchlo, že to sotva spozorujem. „No tak, Hartleyová.“

„Nerandím s hokejistami a som si celkom istá, že ani nepoznáš moje krstné meno.“

Pri týchto slovách spozornie a koketne sa usmeje. „Chceš, aby som ťa častejšie oslovoval krstným menom, Hazel?“

Prebehne mnou akýsi čudný pocit. Posledné, čo teraz potrebujem, je, aby znova použil ten hlboký zvodný hlas. „Nie.“

„Tak buďme priatelia.“

Krivka jeho úsmevu a spôsob, akým sa na mňa díva, ma prinúti zavrtieť hlavou. Nechce, aby sme boli priatelia. Miluje dobývanie. Človek sa nedostane tak ďaleko v hokejovej kariére bez toho, aby bol

nadmieru súťaživý, a to, že som ho odmietla, je preňho ako kocúrník pre mačku.

Pri mužoch, ako je Rory a Connor, je len otázkou času, kedy sa začnú nudiť a presunú sa k ďalšiemu vzrušeniu.

„Na strednej škole si ma vydieraním prinútil k tomu, aby som ťa doučovala. Využil si svoj status sexy talentovaného hokejistu, aby si dosiahol, čo si chcel.“ Hovoril s hokejovým trénerom, ktorý sa porozprával s učiteľmi. „Počas celého jedenásteho a dvanásteho ročníka si mi zaberal dve popoludnia týždenne.“ Prepichujem ho pohľadom, ignorujúc prameň vlasov, ktorý mu spadol do očí. „To priatelia nerobia.“

Nie je to celá pravda o tom, prečo s ním nechcem mať nič spoločné, no je to maximum, čo som ochotná priznať nahlas, najmä pred ním.

Nastane ticho, potom zdvihne jedno obočie. „Myslíš si, že som sexy?“

Začervenám sa. „To je jediné, čo si si z toho vzal?“

Zmätene pokrčí plecami. „Uistil som sa, že z toho doučovania dostaneš kredity navyše.“

Jeho slová ma zaskočia a na chvíľu stratím reč. Nevedela som, že tie kredity som dostala vďaka nemu. Myslela som si, že sa pre mňa len snažili zatraktívniť našu dohodu.

Poobzerám sa okolo seba, hľadajúc Pippu, Jamieho, Hayden, Alexeia... kohokoľvek. Ľudia sa usádzajú k večeri. „Idem si sadnúť.“

Chytí ma za plece. „Počkaj.“ Z tváre mu zmizne arogantný úsmev a v očiach mu zostane iba niečo vážne a úprimné. „Videla si e-mail, ktorý včera večer poslal Ward?“

„Áno, teraz si kapitán. Gratulujem.“

Zamračí sa a zavrtí hlavou. „O McKinnonovi,“ spresní a pozorne ma sleduje.

„Och, panebože,“ povzdychnem si podráždene. „Nosím na chrbte nápis *Pýtajte sa ma na môjho poondiatého bývalého!* alebo niečo podobné? Som v poriadku. Je to v poriadku.“ Tlesknutím spojím ruky. „Všetko je v poriadku.“

Prekríži si ruky na širokej hrudi. „Povedala si ‚v poriadku‘ príliš veľa krát.“

Podráždene si odrfknem.

Pozera sa mi do očí a pri pohľade na jeho ustarostenú tvár mi srdce vyskočí až do hrdla. Je tak blízko k tomu, aby videl pravdu – že nie som v poriadku, ale mimoriadne vyvedená z miery.

„Ešte stále k nemu niečo cítiš?“

Od prekvapenia mi zabehne, až sa k nám začnú otáčať pohľady. „V žiadnom prípade. Nechcem to.“

Od hanby mi stiahne žalúdok. Toto si ľudia myslia? Že v sebe roky prechovávam neopätovanú lásku voči Connorovi?

„Porozprávam sa s Wardom,“ povie potichu takým jemným a starostlivým hlasom, že sa vôbec nepodobá na svoje normálne arogantné ja. „S McKinnonom môže spolupracovať aj iný fyzioterapeut. Postarám sa o to pre teba.“

Keby som ho nepoznala, prisúdila by som obavy v jeho očiach ochranárskemu inštinktu. Pri pomyslení na to, že Rory Miller sa nado mnou týči tak ako Jamie nad Pippou, sa mi zvýši tep, no ovládnem sa.

Chce to, čo nemôže mať. Je to len ďalší ťah v hre, ktorú nemienim hrať.

„Nepotrebujem tvoju pomoc,“ poznamenám. „Nepotrebujem telesného strážcu a neprajem si, aby si sa mi miešal do práce.“

Frustrrovane si vzdychne a prehrabne si vlasy. Odhodlanie v jeho očiach na mňa pôsobí, akoby sa so mnou chystal hádať, no naprázdno prehltnie, sklóní bradu a prikývne.

„Dobre,“ odvetí jednoducho. „Nebudem zasahovať.“

„Ďakujem.“

Zvyšok večera sa venujem Pippe, Jamiemu a našej rodine, no za každým, keď sa pozriem na druhý koniec stola, vidím Roryho, ako ma zamračene pozoruje tým ochranárskym, znepokojeným výrazom na tvári.